

Тогава жбитѣ се размърдали на връвчицата и проговорили:
— И да се върнемъ сега, утре пакъ ще ни извадишъ и окачишъ на стената! Познаваме те ние тебе кой си и какъвъ си.

— Не, не, не! — развикалъ се Петъръ, — отъ днеска нататъкъ азъ ставамъ другъ човѣкъ, заклевамъ се. Ще видите, ще видите! Ще работя, ще ви храня!

Помислили жбитѣ, поколебали се минута две и рекли:

— Щомъ обещаващъ, ще се върнемъ. Но почнешъ ли нѣкой пжтъ да се оплаквашъ отъ работата, ще излѣзнемъ. Да си го знаешъ!

И отворилъ Петъръ устата си и всички жби единъ по единъ се наредили по мѣстата си.

А въ тая минута се явилъ и ханджията. Той потупалъ Петра дружелюбно по рамото и казалъ:

— Азъ не спѣхъ презъ всичкото време и чухъ твоитѣ обещания. Ела сега да се наядешъ какво Господъ далъ, а отъ утре се залавай за работа — друго спасение нѣма на тоя свѣтъ!

— Ами утре мога ли да остана на работа тукъ? — попиталъ Петъръ.

— Можешъ, то се знае. Стига, разбира се, да искашъ!

Отъ тогава Петъръ останалъ да работи при ханджията и отъ сутринъ до вечеръ не подвивалъ кракъ. Всички започнали да го сочатъ за примѣръ. А ханджията не можелъ да се нахвали съ него предъ всички, които се отбивали въ хана му.

Николай Т. Фолъ

ПРОЛѢТЬ

Шумъ и врява вънъ на двора —
Съ буйно пламнали лица,
Пѣсни цепятъ вечъ простора —
Пѣятъ малкитѣ деца.

Съ химни славятъ пролѣтъ златна,
Дето радостъ имъ прати —
Надъ земята благодатна
Слънце топло вечъ блѣсти.

Д. Йордановъ